

Iancu Laura

Csillagtalán ég alatt

Csillagtalán az ég ma éjjel.
Száz éve csend van a temetőben.
Maradt egy szelet kenyérem.
Düledszik Krisztus teste
a kőkeresztben.
A kőtáblán elhalt betűk,
gyászból gyászba öntik.
Sötétbe vész ma is a táj,
embernyom nincsen rajta.
Kékre festett házban lakom,
éggé kopott az otthonom.

Levelek

A vaskerítés felett forgó levelek.
Egyedül Isten tartja számon a nevüket,
ki olykor-olykor hintára teszi az őszi földet,
fehér halálba ringatja a porszemeket.

Gazból emelt ki, nem egyszer engem is,
és velem ázott a megrakott szekéren,
szemlesütve, dideregve,
nem is olyan régen...

Akkor a harangszóra még
széteszlottak a felhők.
Most gyalog menetelnek
a forgatagban a felkapott levelek.

Testünkre nehezednek az esőcseppek.

A vályogházból

Várhoztat az éj, mintha
beszélni akarna még,
ki tudja kivel, ki tudja meddig.
A vályogházban ilyenkor
lámpát gyújtani nem szokás,
fekete szívvel térdelnünk,
akár a ragaszkodó holdvilág
s a dúllőúton roskadozó fák.